

עין משפט
גר מצוה

שבו א מ"י פכ"ח מהל'
 ח"ב הל"ה סתג לארץ
 קטו עוש"ע חל"ע פ"י כח
 סע"י ו'

[illegible]

מוסף רצ"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. ובעניינה כמו איה שרה
אשתך. תוס' הרא"ש.
ב. נ"א: שלומים. שם.
ג. ונעושים עליהם. שם.

ע:

אִין שׁוֹאִיִן בְּשָׁלוֹם אִשָּׁה כֹּהֵן. וְהָא דְלֹאמַר בְּהוֹסֵר אֶת הַפְּעוּלִים (נ"ב)
 ק"ט פ"ו) אִישׁ שֶׁהָאִשְׁתּוֹ שְׂמֹאלִין בְּשָׁלוֹם הָאִשָּׁה עַל יְדֵי בְּעֻלָּה
 יֵצֵאוּ דוֹקָא בְּשִׁילֹת שָׁלוֹם. אֲחַל לְשַׁלּוֹת לָהּ בְּשָׁלוֹם: אִשְׁתּוֹ ע"י בְּעֻלָּה
 (מסורה: **הַשָּׁלוֹם** גִּרְיָה. פ"י בְּהוֹסֵרָם לְפִי שְׂמֵינִים בְּהֵימִים בְּמִלֻּת

מציאים פורענות ועוד שמלמדים
לחם ישראל ממעשיהם וכו' וי"מ לפי
שכל ישראל ערביין זה בזה ואלו
מילתא היא דהלל לא תתעורר בשביל
גברים כשקבלו המורה (ב) שדאמרינן
בבבסוטה (דף ה:) נתנא לכל אחד
מישראל שש מאות אלף וכו' אלפיס
ויתקין ביריתא) שכולן נתעוררו זה
לזה אלא לא נתעורר מן הגרים
שפריה הרבה עד רב עליה אחסו
ויש מפריש דקשין גרים לשראל
כספספתא ששהיר הקב"ה עליהם
בכ"ד מקומות שלא להטות אותם
ויאפשר שלא יעזרו ויש מפריש
לפי שעי' הגרים ישראל בגלות
שדאמר (ספספי דף ס:) מפני מה
שראל מפחירם בכל ארצות
יומר

דעקברא הוא אמר ליה דרגיל דקרר אינש עברי¹ וסותי²
מדבר בשבחה לעולם ואמר שמואל³ "במומו פוסל
למחיש ליה לאכרוזי עליה מי אמר אדהכי והכי"⁴
א"ל ההוא בר דיניה לרב יהודה לדידי ק'
חשמונאי קאתינא עקברא הוא א"ל לא סבר לה מר לה
הונא אמר רב⁵ כל ת"ח שמורה הלכה וכא
שומעין לו ואם לאו אי שומעין לו אמר ליה הוא
כוותי⁶ רב מתנן לא חזייה לנהרדעא תליסר שני הוה
ליה דכיד מר מאי אמר שמואל כי קאי חדא כרעני
במברא א"ל הכי⁷ "אמר שמואל כל דאמר מדיית ח'
עקברא הוא ולא אישתיור מיניהו אלא היהא רבינא
קלא ואמרה כל דאמר מבית חשמונאי אנא עקברא הוה
אמכרוז עליה דעקברא הוא ההוא יומא אקרען כמה כתיב
נפיק נפק אבתריה למירגמיה אמר להו אי שתיקו⁸ שתיקו
דאמר שמואל תרתו ודעייתו⁹ בשנהרדעא חדא
מיקריא דבי עורכתי¹⁰ וסימנך¹¹ טמא טמא טהור טהור¹² שדרי
וקס אממא בנהר מלכא מכריז רב יהודה¹³ בפומבד
יהודה בר פפא ממזירא בטי בר טוביה ברמות רוחא ליה
מכריז רבא במחוזא כלאי דנאי מלאי מלאי וגאי
יהודה גובאי בכעונאי דורונינאי דראי תנינאי אמר

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

אין שואלין בשלום אשה. שמא מחזק שאילת שלום יהיו גרילים זה עם זה ע"י שלום ויבואו לידי חביבה: אמר ליה רב נחמן ע"י בעלה. אהיה אני שליח לדבר: אין שואלין בשלום אשה כלל. שמגריל לבה ודעתה: אלו: שלום ליה. יתאם לרב נחמן: שרי ליה סיגריה.

פטור אותו מלפניו. זה לשון הגמרא
 לומר משיב ליה תגריהו כשמהמר
 לעשות בקשה האיש אל דינו כדי
 להסתר ממנו. מאי שפיעי דמר
 הכא. ומה דרכו של אדוני לשוט
 הלום כלומר למה בל אדוני הנה:
 שפא דמר אל ידענא. שפחמו:
 אדוני איני מן דלכר בלחום לשוני:
 לידנא מומנא ליה. כחמיה: אפיק
 דיסקא דאומנוסא. הוילא שטר
 המונה מחקי שפלה לו רב תמן
 שיבא לפניו. מבי חדיס. תמן
 חוקי: לישא מר מליה. דרב שדבר
 וכומו על ריבו של אותו האיש: ליער
 שליחא דרבנן. ביה את שלוחו לפניו
 וחייב מלקות: דרב מנגיד אפאן דמלער
 שליחא דרבנן. כדלמר בפ' קמא
 (ג' ע"ד ד' כ'): ערדיא מיני. חמורה
 ממנה עשימי לו לקנסו: אדסכי
 אמר הכהן בר דינא לרב יהודה לדיד.
 דלמינא דבית חשמונאי קרית לו
 עבד: כל חמיה מביא חשמונאי
 אנה עבד הוא. שכל זרעו הרגס
 הירודוס ועבד היה ומלך חשמונאי
 וקרא בניו על שם בית חשמונאי
 ומתחלה כל בניו ישראל נביז
 וכו'

דוהרים הם להשיב נזותם לעבדים
והיו להו כולם עבדים: אם קודם
שכא מעשה לידו אמר. להשיב
שמועה לתלמידיו בשם רבו אינו
לאומרה בשעת מעשה ואם לאו אינו
נאמן להשיב בשם רבו שמה מחמת
מעשה הגא לידו הוא אמר כן:
אדורא. שפת הנהר: אפמרה.
על הנשר אח נמי נכון הספיק
לעבור הנהר: איקרען כמה
כסופא. מנשי אומה השפחה:
כי קא נפיק. רב יהודה: למירנשים.
לפי שגילה את פסוק: ורשימי.
משפחות: וקס אטמא בנהר תלכא.
באותן האנשים שהליטוס גנהר
עמד מכשול סתמה במי הנהר
ומנע את מהלך המים: אטמא.
סתמה כדמתרגס סתמים טמוינן
(בראשית טו): מכרו ירכ: יהודה
כסופאבדכא. שם היה יושב: בלאי
דנאי עלאי מלאי זגלי. שמות מקומות
או משפחות: גובאי. גבעוני כלומר
גב על שם שניו גבעונים נקראו בגבול
גובאי קרוב לגבעונים בשמן:
דורטוניס דרוב דנאיאי. כפר
נתיים היה. דורא כפר כדלאר (שיריון)

יִשְׂרָאֵל לְכָל יִשְׂרָאֵל
 רַבָּה בָּר רַב הוּנָא ז'
 יָבִיב בְּהוּ יְהוּדִיתִי לְהַם
 הוּא זֶה עָלֵה אֶת לְבו
 לְכָם לְאַלְדֵּי הָאֵר
 נֶאֱמָר וְגִלּוּלָה הִנֵּה
 וּכְתִיב הַתֵּם לְשֹׁאֵת
 קִדְּוֶשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מִטְּהַר

וא מעיד עליהן שהן משלול: **משפחות ישראל**. משפחות שהם ישראל שאני מקרבין הם יהיו לי לעם אבל גרים חוץ מקרבין אותן מן השמים והירים במזלות והרגילים אללם ונחשבים אללם וליומים מן מעשיהם:

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. אך איש אל דיב ואל
2. בן אדם ויש מקרב מברכר
בזה: והשני ד:
3. ששם לו שטנטם
בשטת דו עדות הלאה וזה
הדור לם:
4. תוליד ככר
5. בעת הדור נאם ד
6. אהיה לאלהם לב
משפחתם וזהו הלאה
הדור לו לם:
7. ויהיה לו לה
8. וזהו משכניו בלעם
וזהו לם לאלהם
9. והקמה ידיו לו תוליד
זאקם לו לו
10. וזהו ארורו משנ
ומשלו מקרבו וזה
הורחבתו וזה שאלו
הוא וזה נאם לו לב
לשם אלהי אלהים
ויהיה לו שם ואבני
הקמה לבם לאלהים:
11. ויהי לו אב - כ
12. ביהם לו אב תעקב
וקצר עוד בישראל
ועתה על ארסותם
ונקלה וזהו עליו
ותפסח על תב עקב:
13. ישעיהו ד:
14. ולשאלת וזהו
לגבורת: ויהי דו

גליון הש"ס

רש"י ד"ה שותא דסרי ב'ו'
 שותא: ע' רש"י טוסה ט'
 ע"כ ד"ה שותא דטוקא:
 ד"ה ב' כוכי ב'ו' כפ"י
 הסמוך. ע"י בחסונת נדע
 כיהודה מהדורא תנעא חלק
 אר"ת ס"ב כ: